

шумъ, трѣсъкъ и викъ: „подлецъ, хайдукъ!“ Това били подпратенитѣ нехранимайковци отъ Ботйова, отъ чапкжина, който го прѣслѣдва и на онзи свѣтъ. Три дни срокъ давало анонимното писмо, три сѣдби, различни една отъ друга, сънувалъ Браилския скжперникъ още първата нощъ. Да понесе кошмарътъ и на втората, и на третата — Симовъ не искалъ, и не могълъ. Незвѣстността е най-жестоко наказание за подлеца. Незвѣстността убила Симова: но скжперникътъ не искалъ да бѣде доубитъ. Съ фаталното прѣдчувствие, че това е работа на нехранимайковеца, че анонимното заплашване излиза изъ познатия на всѣкого кръгъ, Браилскиятъ скжперникъ се запжтилъ за тамъ, дѣто бѣ направилъ първия си доносъ. „Тѣ сж, казалъ той на властѣта — тѣмъ сж нужни пари.“ — „Ние искаме положителни доказателства, отговаряли въ полицейството: анонимното писмо не е достатъчно доказателство.“ — „Избавете ме отъ тѣхъ — ето едно доказателство, продължавалъ Петраки: какво ви струва да ги махнете отъ тукъ — тѣ сж опасни хора, недаватъ спокойствие никому. Комунисти, социалисти и кой знае още какви — збрани отъ колъ и вжже. Избавете ме отъ тѣхъ.“

Новиятъ Симовъ доносъ далъ за резултатъ това, че Ботйова поставили подъ таенъ полицейски надзоръ. Тайни агенти, та дори и лични хора на Симова, слѣдѣли поета на всѣка стѣпка, като донасяли на официалната и неофициалната Браилска властъ за всѣко негово движение.

Гладенъ, безъ срѣдства, съ цѣла рота по-гладни отъ него, положението на Ботйова се влошило и отъ трето едно обстоятелство. Въпрѣки досегашната си хвалба за либерализмъ, ромжнското правителство се повлѣкло по акжла на всички други правителства да прѣслѣдва партизанитѣ на Парижката Комуна, нейнитѣ съчувственници, и всѣки, който би се провинилъ въ социализмъ.